

ὅτι χεῖρ φιλική ὑπεβάσταζε τὴν ἀδύνατον κεφαλὴν τῆς.

Διὰ μιᾶς ἀφυπνίσθη καί, ὡς εἶπομεν ἀνωτέρω, εἰς κατὰστασιν περιέρχον. Ἡσθάνετο ἀδυναμίαν, στενοχωρίαν καθ' ὅλον αὐτῆς τὸ σῶμα, καί τι ἀνέκφραστον. Ἐνόμιζεν ὅτι δὲν συνέχετο πλέον μετὰ τῆς ζωῆς εἰμὴ διὰ λεπτοῦ νήματος, λίαν τεταμένου καὶ ἐτοίμου νὰ συντριβῇ, οὐ ὁ νευρικός κραδασμὸς ἀπέδιδεν εἰς πάσας αὐτῆς τὰς αἰσθήσεις λεπτότητα καὶ ὀξύτητα ὑπεράνθρωπον. Ἦτο νύξ. Ὁ θάλαμος ἔνθα κατέκειτο κλινήρης καὶ ὅστις ἦτο ὁ τῶν γονέων τῆς παραχωρηθείς αὐτῇ ὡς μάλλον εὐάερος καὶ μάλλον εὐρύχωρος ἢ τὸ στενὸν τῆς κλινοστάσιον, ἦτο σχεδὸν σκοτεινός. Εἰς τὴν ὄροφὴν περιστρέφετο κυκλοτερώς ἢ ἀντανάκλασις τῆς κανδύλης, ἡ μελαγχολικὴ αὐτῇ Μεγάλῃ Ἄρκτος, ἣτις ἀπασχολεῖ τοὺς ἀγρυπνοῦντας ἀσθενεῖς ἐπὶ τῆς τραπέζης δὲ ἡ λυχνία μὲ τὸ φῶς ἠλαττωμένον, περιοριζόμενον ὑπὸ τοῦ ἀλεξιφῶτου ἐφώτιζε τὴν διεσπαρμένην ἐργασίαν καὶ τὸ ἀμαυρὸν σχῆμα τῆς ἀποκοιμηθείσης ἐπὶ τῆς ἑδρας τῆς κυρίας Δελομπέλ.

(Ἐπεταί συνέχεια)

ΜΙΑ

Μέσα 'ς τὸν κόσμον χωριστή, μέσα σὲ τόσας μία!
Περνᾷ, καὶ μέσα 'ς ταῖς καρδαίαις γενᾷς τὴν τριχομίαν.
Καὶ 'ς τὴν ψυχὴν μου, θάλασσα βαθειὰ γαληνευμένη,
Τὸ πέραμά σου τὰ ὄνειρα 'σάν αὐρα τ' ἀνασταίνει.

'Στὸν κόσμον ἢ ἄλλαις ἐμμορφιαῖς, ὁλαῖς ἔμπροσθ' ἐσένα,
'Ανθὴ τῆς γῆς μοσχολοῦν 'ς τὸ χῶμα ρίζωμένα,
Καὶ δένονται καὶ σέρονται καθὼς φανοῦν σιμὰ σου.
Κ' ἐσένα εἶνε λευκόφτερο τὸ κάθε κινήμά σου.

Κάθεσαι, στέκει, δείχνεσαι πῶς φτερωμένη πάλι.
Γέρον' ἢ λαμπάδα· ἢ φλόγα τῆς ξανάφτει πῶς μεγάλη.
Φεύγει καὶ πᾶς ἀέρινο στοιχεῖόν μετὰ στοιχεῖα,
'Σάν ἀστραπή, 'σάν ἄνεμος καὶ 'σάν τὴν εὐτυχία.

Μὴν εἶσαι μιὰ καλόγνωμη θεὰ ποῦ πλοῦσια δῶρα
Σκορπᾷς τὰ ὀλόγλυκα ὄνειρα 'ς τῆς χαραυγῆς τὴν ὥρα.
'Όταν ὁ ὕπνος μᾶς κρατῇ 'ς τοῦ κρεβατιοῦ τὸ στρώμα
Κι' ἀπ' τὰ χλωρὰ ρόδοφυλλα πῶς μαλακὸς ἀκόμα;

Μὴν εἶσαι διαβατάρικη νεράιδα ἀπὸ δῶ πέρα
Σὲ πῶς λαμπρὸ πηγαίνοντας πλανήτη, 'ς ἄλλη σφαῖρα;
'Ἡ φαντασία μὴ σ' ἔπλανε γιὰ μιὰ στιγμή καὶ μόνη
'Απ' τὸν ἀγρὸ ποῦ χάνεται κι' ἀπ' τὸν ἀφρὸ ποῦ λυώνει;

Μὴν εἶσαι ἀρχαῖον ἀγάλμα κ' ἕνας θεὸς βουλήθη
Νὰ σοῦ ταραξῇ μετὰ ζωὴν ἀνθρωπινὴ τὰ στήθη;
Μὴν εἶσ' ἐκείνη πῶφυγεν, ἐκείνη ἢ Καρυάτις,
Κ' ἢ ταξιδευτέρα γύρισε ἀπὸ τὴν ξηνητεία τῆς;

Νοιώθω ἕναν πόνον ἀσυστο νὰ σὲ δοξολογήσω,
Καὶ νὰ σκορπῶ 'ς τὸ δρόμο σου γύρω κ' ἐμπρός καὶ πίσω,
Γονατιστός κι' ἀβώρητος, μετὰ τὰ δικά μου χέρια
Λιθάνι, ἄλοχ, μυρωδικά, στεφάνια, περιστέρια!

ΚΩΣΤΗΣ ΠΑΛΑΜΑΣ

Ἡ ΔΕΞΙΑ ΤΟΥ ΚΡΙΕΖΩΤΗ

Ἱστορικὸν ἐπεισόδιον.

Κατὰ τὴν ἐποχὴν αὐτὴν—τῷ 1847—ὁ Κριεζώτης εἶχεν ἐπαναστατήσῃ κατὰ τοῦ Ὁθωνοῦ.

Δυσηρεστημένος ἐκ διαφόρων ἀφορμῶν ἐναντίον τῆς κρατούσης ἀρχῆς εἶχε προστεθῆ ἀπὸ καιροῦ εἰς τὸ περὶ τὸν Μαυροκορδάτον ἐχθρικός διακείμενον πρὸς τὴν τότε κυβέρνησιν καὶ δεινῶς διαφερόμενον πρὸς τὸν ἐν εὐβοίᾳ Κωλέττην περὶ τῆς ἐξουσίας κόμμα, κηρυχθεὶς ἐκ τῶν ἐπιθυμοῦντων τὴν μεταβολὴν τοῦ καθεστώτος. Πρὸς ἐκδήλωσιν ὁμῶς τῶν αἰσθημάτων αὐτοῦ τούτων δὲν εἶχεν ἐπιχειρήσῃ βίαιόν τι κίνημα οὔτε ἐσκόπει ἴσως νὰ προβῇ, ὅτε ἡ κυβέρνησις, ἀνοήτως φερομένη κ' ἐπιχέουσα ἔλαιον εἰς τὴν πυρᾶν, μαθοῦσα τὴν εἰς τὸ κόμμα τοῦ Μαυροκορδάτου προσέλευσιν αὐτοῦ, νομιζουσα δ' ὅτι διὰ τοῦ ἐκφοβισμοῦ τῶν ἐναντιῶν θὰ κατώρθου νὰ γίνῃ σεβαστή, ἐπωφελουμένη ἀσημάντου τινὸς αἰτίας, διέταξε τὴν σύλληψιν τοῦ ἀρχηγοῦ τῆς Εὐβοίας καὶ τὴν ἐν τῷ φρουρίῳ τῆς Χαλκίδος κάθειρξίν του.

Τούτο ἐξηγίωσεν εἰς μέγαν βαθμὸν τὸν καὶ ἄλλως εὐερέθιστον Κριεζώτην, ἀπεφάσισε δὲ νὰ ρίψῃ τὸν κῦβον, ἐγείρων στάσιν κατὰ τῆς βασιλείας, κατὰ τὰ εἰθισμένα τότε καὶ ἐπὶ τοῖς ἐλαχίστοις παρὰ τοῖς δυσυποτάκτοις ὀπλαρχηγοῖς τοῦ ἀγῶνος, οἵτινες μόλις ἐξεληθόντες πλήρεις δόξης καὶ ἀγερωχίας ἀπὸ τοῦ ἐπταετοῦς φρικτοῦ πολέμου πρὸς δημιουργίαν τοῦ ἀριστοστάτου ἑλληνικοῦ ἔθνους ἐβλεπαν ἐαυτοὺς κινδυνεύοντας νὰ περιπέσωσιν αἰφνης ὑπὸ τὸν νεότευκτον ζυγὸν τῆς Βαυαροκρατίας ἢ μειούμενα τὰ προνόμια, ἅτινα δικαίως ἠξίουσαν, ὑπὸ τῶν διαδεχομένων ἀλλήλας ἐν τῇ κανονικῇ διοικήσει τοῦ κράτους πολιτικῶν μερίδων, ἀναλόγως τῆς δεξιότητος ἐκάστης. Διό, μετ' ὀλίγον, μεθύσας ἐπιτηδείως τὸν φυλάσσοντα αὐτὸν λάκωνα ἀξιωματικὸν Καβάκον, μεθ' οὐ συνέτριψε, καὶ ἀφαιρέσας ἀπ' αὐτοῦ τὰς κλεῖς, ἐδραπέτευεν ἀπὸ τοῦ φρουρίου διὰ διδούσης πρὸς τὴν θάλασσαν πορτοπούλας, ἐξῶθεν τῆς ὁποίας, κατὰ τὸ μέρος τῶν ἀμπελιῶν, ἐντὸς τοῦ ὕδατος, διότι ρηχὰ ἐκεῖ τὰ νερά, ἀνέμενον ἐκ προηγηθείσης συνεννόησεως πρὸς τοὺς ἐν Χαλκίδι φίλους ἐπισσαυμένους κ' ἐτοιμὸς ὁ ἔππος του, ἀπῆρχετο δὲ εἰς τὰ ἐνδότερα τῆς νήσου, ἀφίνων τὸν μὲν Καβάκον νὰ χωνεύσῃ ὡς ἡδύνατο τὸν ποθέντα οἶνον, τὴν δὲ κυβέρνησιν νὰ τρίβῃ τοὺς ὀφθαλμούς διὰ τὸ συμβῆν.

Ἡ ἐν Εὐβοίᾳ ἐμφάνισις αὐτοῦ ἀπελευθερωθέντος ἐννοεῖται οἰκθρον ὅτι κατέστη τὸ σύνθημα γενικῆς ἐξεγέρσεως, μετὰ παρέλευσιν δὲ